

СВЕТЛЕ СЕНКЕ

РЕНАТА ПОДЛИПЕЦ, ПОНОСНА МАЈКА ТРОЈКИ

ЊИХ ЈЕ ТРОЈЕ, А МАМА ЈЕ ЈЕДНА

Код њих у кући је увек весело. Дечији смех, цика и вриска чују се по цео дан, а како и не би кад су Максим, Теодор и Сташа весели и раздрагани клинци. Њих је троје, а мама је једна! Рената Подлипец, поносна мајка ових преслатких тројки, већ 20 месеци сву своју пажњу пружа својим малишанима. Они су добри и весели, али их је ипак троје, тако да мама нема времена за себе. У току дана чека је 15-16 пресвлачења, много храњења и припремања хране, три купања и много, много сати мажења. Како је рекла, то јој ништа тешко не пада, јер има велику подршку свог супруга, бака и остале родбине.

- Деца се буде између пола девет и девет и тад почиње журка. Облачимо се, мало се мазимо, а затим доручкујемо. После тога се играмо, па поново храњење, пресвлачење и тако у круг. Када дође вече, следи купање. За то је задужен мој супруг, који ми

заиста пуно помаже око деце. Понекад не изађемо из куће и по неколико дана, јер нам је за један излазак потребно бар два сата спремања. Ове године смо закаснили чак и на доделу пакетића. Међутим, када изађемо у шетњу, привлачно заиста пуно пажње – испричала је мама Рената.

Док смо били у гостима код Подлипеца, изгледа да смо најзанимљивији били малом Максиму, који нам је узео оловку и роковник, а богами и фотоапарат. Сташа се мало стидела, тако да је била повучена, а Теодор нам се углавном смејао. За тих отприлике сат времена, свашта се издешавало. Било је и смеха и плача, а богами и отимања. Једна хемијска оловка, а њих троје! Мама се само смешила и на миран начин решавала „сукобе“, а ми... Ми смо били просто одушевљени! У Новој години желимо им да буду срећни и да лепо напредују, а можда и да добију још којег брата или сестру, што да не!

ВЛАДИСЛАВ КУНТИЋ, ПАПУЦИЈА

УМЕТНОСТ НА ДВА КОЛОСЕКА

Две врсте лепка, хемикалије за разграђивање масноће у ђоновима, фарбе на ацетонској бази... Мирисе, каже, више и не осећа, навикао се. Више од две деценије у овом послу. Прву окончао у „Борелију“, другу начео као хонорарац, а од 2002.

године наставио као самосталац у малој радњи у згради Дома пензионера на Селенчи. Владимир Кунтић, једини обућар у овом делу града, мада му муштерије долазе и из Бачког Брега, Станишића, Светозара Милетића, Бачког Моноштора, Бездана.

Обућа, делови обуће, кожа, материјал, машина за брушење, шиваћа машина, преса... Није тесно, само кад је посла. Било да је реч о ручној изради чизама, папуча и женских ципела за фолклор, било да треба поправити стару (или нову) обућу. Ради, улавном, са кожом. Скаја нема, осим по поруџбини. Нема ни рекламација, можда једна годишње.

- Пре десетак година посла је било много

више. Када сам почео имао сам 10 до 15 пари дневно, сад је просек око пет пари. Тешко да се може живети од овог посла, али некако се преживљава – каже Кунтић и додаје да се ипак није покајао што се определио за овај занат.

Запричасмо се, време је састанку у Удружењу старих и уметничких заната, чији је члан. Времена никад доста. А за израду чизама за фолклор треба десетак дана, за папуче два – три дана. Заборавих да питам колико му је требало за ципеле број 50.

Ипак, нађе времена за још једну уметност. Неколико година Владислав Кунтић, папуција Кунта, свира контру у ЖКУД „Владимир Назор“.

С. М.

ЂУРА ПАЛИЋ, ОДЖАЧАР

МАЂИОНИЧАР СА КРОВА

Вити оджачар није ни мало лако. То је посао високог ризика. Радите посао на висини, удишете сумпор и фосфор, није то само, како већина мисли, узети четку и повући кроз оджак. Оджачари раде и на одржавању енергетских система, а оно што раде у електранама, на сто метара висине може се изједначити са рударским послом. Међутим, како каже Ђура Палић, који се тридесет година бави овим послом, стално се нешто ново учи.

- Када сам се запослио било нас је више од 40, а сада нас је само 7. Некда је овај посао био ценјен и добро плаћен. Грађани су нас поздрављали на улици, обављали смо важан посао за друштво. Сада више обавезна димничарска услуга не постоји, измения се свест грађана и налазимо се на дну lestvice. Лjudи мисле да знају нешто и сами, а испостави се да не знају, па нас зову када је већ касно и када ни ми више не мо-

жемо ништа да урадимо, јер иако смо одачари нисмо мађионичари, казао нам је Ђура.

За време старе Југославије, како каже било је много више посла, одржавали су неколико електрана, стално се путовало на терен а некад је то било и по осам месеци. Нашао се тада и у неколико опасних ситуација, у Приштини и Тузли, када су иако vezани висинским опасачима били у опасности јер се скела накривила и upalila. У то време су били јакo добро плаћени, а испричао нам је и једну анегдоту:

- Поčetком деведесетих имао сам месечно три пута већу плату од супруге која је медицинска сестра. Једном су чак код нас дошли лекари из hitне помоћи да се буне како ми оджачари имамо већу плату од њих. Тадашњи технички директор им је рекао да ће им дати путне налоге и да могу са нама сутрадан на терен да виде како је то, али се ниједан лекар није појавио. Т.С.

MARKO ČATALINAC IZ KOLUTA DAO KRV VIŠE OD 100 PUTA DOBROTA NE KOŠTA NIŠTA

Градска организација Црвеног крста доделила је прошле седмиче признања добровољним даваоцима крви. Увек се међу њима истичу они који су несебичношћу показали више од сто пута, а ове године таквих је било двоје: Мiroslav Vlaškalić из Цићова и Marko Čatalinac из Колута.

Marko Čatalinac има 58 година, оженjen је, има двоје деце и четворо унукади. Радио је у „Bane Sekuliću“, а крв је први пут добровољно дао пре равно 40 година.

- Почео сам да дам крв 1972. године у Крушевцу, када сам био на омладинској радној акцији. Догодила се нека саобраћајна несрећа па смо нас десетак акцијаша отишли у крушевачку болницу и дали крв. Од тог момента је počело. Сматраo сам да ако сам млад, здрав, ако је све у redu, зашто не помоћи онome коме је потребно. После сам отишао у армију, тамо сам давао крв два или три пута. Када сам се вратио из војске и почео

да радим у „Bane Sekuliću“, почео сам редовније да дам крв, па сам догурao до 104 или

105 davanja – rekao је Marko Čatalinac. Prema njegovim rečima, treba razmišljati o tome šta bi se dogodilo da вам треба крв, а говорите вам да је нема dovoljno.

- Lep је осећај када знаш да ће tvoја крв помоћи nekome. Zbog тога човек и највише даје крв. Ја се поставим у ситуацију да мени треба, или nekome из

моје породице, па зашто онда не помоћи ако сам здрав? Зашто не prošetati svaka tri-četiri meseca до болнице, odvojiti deset minuta и dati крв? Učinio си нешто добро, без obzira што не знаш kome дајеš. Bilo је ситуација када смо знали ko је primalac крви, када су нас hitно zvalи из болнице. Tada се ponekad dešavalo да izlaziš, човек te чека и пита: „Prijatelju, šta кошта?“ Ne кошта ништа, dovoljno ми је hvalа – каже Marko Čatalinac. Njega највише brine што је мало mladih koji се odlučuju на dobrovoljno davalatvo крви.

- Sada сам ih prebrojao desetdvadeset на dodeli priznanja. Oni треба да знају да će učiniti dobro delo. Osećаće се dobro, да су pomogli nekome. U Kolutu је problem што је мало mladih, ali има доста dobrovoljnih davalaca. Vidim када је akcija да dođe 20-30 ljudi, mahom onih oko 40 godina, а bude и poneka žena, mada су one rede међу dobrovoljnim davaocima – rekao је Marko Čatalinac. T. F.

ДРАГАН МИЛИЋЕВИЋ, ШАХИСТА

ЦРНО - БЕЛИ СВЕТ

Драган Милићевић живи и ради на релацији Светозар Милетић – Сомбор. У марту 2000. године „вратио је у живот“ шах у Св. Милетићу оснивањем Шах клуба „Лемеш“, чији је и данас председник са циљем да популаризује шах у родном месту. Клуб се такмичи у Међуопштинској лиги, а Драган, познатији као Драгиша, је поносна што је екипа састављена само од домаћих играча. Треба нагласити да је ШК „Лемеш“ једини активни спортски клуб у Св. Милетићу. Драгиша је оснивач и председник од 2005. године Сомборског општинског савеза шаховских клубова, који за циљ има окупљање клубова и заједничку промоцију и популаризацију шаха. Такође, иницијатор је и организатор многих турнира у Сомборском шаховском клубу: категорија, брзопотезних, рејтинг и турнира парова, а има још идеја које ће ускоро спровести у дело. Има звање републичког шаховског судије и комесар је Севернобачке и Међуопштинске лиге Сомбор, а организовао је и неколико семинара за судије. Као

шахиста, наступа за ШК „Лемеш“, а неколико пута био је првак Војводине, Србије и међународних турнира у шаху за особе са инвалидитетом. Председник је Удружења дистрофичара Западнобачког округа већ трећи мандат.